

A Fővárosi Ítéletábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... felperesnek, dr. ... igazgatósági tag által képviselt ... (I.rendű alperes címe) I. rendű és ... II. rendű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. december 2. napján kelt 19.G.40.680/2012/56. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 57. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja;

kötelezi az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak külön felhívásra 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint jogorvoslati illetéket, valamint a felperesnek 15 napon belül 400.000 (Négyszázezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság 2015. december 2. napján kelt 19.G.40.680/2012/56. számú ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000.000 forintot és ezen összeg után 2011. október 13-tól 2013. június 30-ig minden késedelmes félévre a félévet megelőző utolsó naptári napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező, 2013. július 1-től a kifizetésig minden késedelmes félévre a félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint 3.278.000 forint perköltséget azzal, hogy amennyiben az I. rendű alperes nem teljesít, arra az esetre a II. rendű alperest az I. rendű alperessel egyetemlegesen kötelezte a fenti tartozás megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Megállapította, hogy a felperes és a II. rendű alperes között 2010. január 6-án megbízási elemekkel vegyes vállalkozási szerződés jött létre, főszolgáltatásként – a szerződés módosítását követően – ... verzió számú integrált ügyviteli rendszer kialakítására, átalánydíj ellenében, továbbá megállapítható volt, hogy a szolgáltatás megkezdésének és teljesítésének előfeltétele volt műszakilag is a ... cégcsoport más cégeinél elvégzendő verzióváltás. Felperes szerződésszerű teljesítése biztosítására az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 249. §-a szerinti bankgarancia nyújtását vállalta, a keresetében ezen bankgarancia lehívás jogellenességére alapítottan terjesztett elő kárigényt a II. rendű alperessel, valamint jogutódjával, az I. rendű alperessel szemben. Azon alperesi védekezésre figyelemmel, miszerint a bankgarancia részben a felperessel, részben a ... Kft.-vel kötött szerződésből eredő követelés kielégítésére került felhasználásra, az elsőfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a bankgarancia mely szerződési kötelezettség szerződésszerű teljesítésének a biztosítására szolgált. Megállapította, hogy felperes 2010. augusztus 13-án adott megbízást az ... Bank felé a II. rendű

alperes mint kedvezményezett javára 2011. április 30-ig szóló érvényességgel 40.000.000 forint összeg erejéig bankgarancia kibocsátására, mely 2011. április 4. napján ugyanezen tartalommal meghosszabbításra került. Sem a megbízás, sem annak meghosszabbítása során felperes az alapjogviszonyra vonatkozó adatokat nem közölte, kizárólag a kedvezményezettet, a kötelezettségvállalás összegét és határidejét tüntette fel, ugyanakkor a 2010. augusztus 24-én kibocsátott fizetési bankgaranciában az alapjogviszony tárgya két szerződésszám és keltezés feltüntetésével meghatározásra került. A lefolytatott bizonyítás eredménye alapján az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a szerződésszámok nem származhattak a felperestől, mert azok a II. rendű alperessel megkötött szerződésen nem kerültek feltüntetésre, kizárólag a II. rendű alperes saját példányain, saját nyilvántartási számokként szerepeltek, melyekről felperes nem is tudhatott. A bankgarancia által biztosított alapjogviszony tekintetében peres felek részéről meghallgatott tanúk ellentmondó, egymást kioltó nyilatkozatot tettek, így a tanúvallomások alapján nem nyert alátámasztást sem az, hogy a bankgarancia nyújtása kizárólag a felperes szerződéses kötelezettségének biztosítására szolgált, sem az, hogy az a ... Kft. és a II. rendű alperes közötti jogviszonyt is biztosította volna. Ugyanakkor a banki ügyintézők belső e-mail váltása (53/F/1. alatt) is azt támasztja alá, hogy a bank belső információi és adatai alapján önkényesen eljárva tüntette fel a bankgaranciával biztosított jogviszony tárgyát és ehhez kapcsolódóan a szerződés számokat, melyről azért tudhatott, mert az alperesi nyilatkozat szerint a bankgarancián feltüntetett két szerződéssel kapcsolatban finanszírozói szerepet vállalt. Arra a perben nem merült fel bizonyíték, hogy a kibocsátott fizetési bankgarancia felperes részére visszaküldésre került-e, melyből tudnia kellett, hogy az nem csak a közte és a II. rendű alperes között, hanem a ... Kft. és a II. rendű alperes között fennálló jogviszonyt is biztosította, így önmagában az a körülmény, hogy a bankgarancia visszaigazolása két szerződésszámot tartalmaz, nem támasztja alá felperes ilyen tartalmú bankgarancia kibocsátására vonatkozó szándékát. Ennek megfelelő megállapodás létrejött a felperes és a II. rendű alperes között bizonyítottan nem jött létre, továbbá nem nyert igazolást az sem, hogy a felperes megállapodott volna a ... Kft.-vel arra nézve, hogy az utóbbi társasággal szemben fennálló kötelezettség kielégítésével kapcsolatos igényt bankgaranciával rendezi. A bankgarancia 40.000.000 forintos összegéből sem következik, hogy felperes más cég fizetési kötelezettségéért is bankgarancia nyújtást vállalt volna, figyelemmel arra, hogy a felperes és a II. rendű alperes közötti jogviszony tartósan indult, a szerződésen túlmenő további szolgáltatások igénybevétele is felmerült. További bizonyítékként értékelte a lehívás II. rendű alperesi szövegezését is, mely a közöttük fennálló jogviszonyra hivatkozást tartalmazott.

Mindezt az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy a bankgarancia nyújtása kizárólag a felperes és a II. rendű alperes között létrejött szerződés alapján fennálló fizetési kötelezettség teljesítésének a biztosítására jött létre, így II. rendű alperes ... Kft.-vel szembeni követelése kielégítésére a bankgarancia lehívása jogellenes volt.

Azon alperesi védekezésre figyelemmel, hogy a lehívás jogszerűnek minősült, mert annak időpontjában a II. rendű alperesnek a felperessel szemben a bankgaranciát meghaladó, 90.050.000 forintos követelése állt fenn, a továbbiakban az elsőfokú bíróság azt vizsgálta, hogy az állított összegben állt-e fenn követelés és az összegszerűségében megalapozott volt-e. Megállapította, hogy II. rendű alperes a 2011. augusztus 9. napján kelt felmondással szüntette meg a jogviszonyt, melyben bruttó 16.476.250 forint követelést jelentett be a felperes felé, a követelés ezen összege a bankgarancia 2011. szeptember 29. napján bekövetkezett lehívásáig nem változott. Az alperesi ellenkérelemben megjelölt további összegek, azaz a felperes és a II. rendű alperes közötti szerződés 6.1. pontja szerinti versenytilalmi klauzula megszegése miatti 10.000.000 forint átalány kártérítés, a további 30.000.000 forintos, valamint a ... Kft.-vel szemben fennálló 8.573.750 forintos igény is a bankgarancia lehívását követően keletkezett, valamint a korábban már kifejtettek szerint a bankgarancia a ... Kft. fizetési kötelezettségeit nem biztosította, mindezt a 16.476.250 forintot meghaladó összegben a bankgarancia lehívása a II. rendű alperes részéről jogellenesen történt.

A továbbiakban vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy 16.476.250 forint erejéig a bankgarancia lehívása jogszerűen történt-e, II. rendű alperes bankgaranciával érvényesített kárigénye e körben jogalapjában és összecszerúságában megalapozott-e, felperes ugyanis vitatta, hogy felmondásra alapot adó szerződésszegést követett volna el, és a II. rendű alperes felé kárfelelősség terhelné. II. rendű alperes a 2011. augusztus 9-én kelt felmondását a szerződés 3.2. pontjára alapította, állítva, hogy a felek szóbeli szerződésmódosítással a munkakezdés időpontját 2011. július 18. napjában határozták meg, mely eredménytelenül telt el, így a teljesítés a felperesnek felróható okból ellehetetlenült és ebből következően a megbízási díj összegével azonos kára keletkezett, melynek kielégítésére hívta le a bankgaranciát. Felperes ezzel szemben azt állította, hogy a munkakezdést 2011 augusztusában határozták meg, mert felperes a vállalatirányítási rendszer 2012. január 1-jei indulását célozta meg. A perben a felek tényállításai abban egyezők voltak, hogy 2011 tavaszán megállapodtak a telepítési szolgáltatás teljesítésének 2011. július 18-i kezdő időpontjában, ehhez képest felperesnek kellett a későbbi munkakezdésben történő megállapodás létrejöttét igazolnia. ... felperesi tanú egyértelműen azt adta elő, hogy a felperesi vezetés kérése volt a 2012. január 1-jei indulás megcélzása, ebből visszaszámolva a teljesítéshez szükséges munkaidő alapulvételével 2011 augusztusában kellett volna a programtelepítést megkezdeni. Az alperes részéről meghallgatott tanúk cáfolták a felek 2011. augusztusi munkakezdésre vonatkozó megállapodását, II. rendű alperesi törvényes képviselő tagadta, hogy vele erre vonatkozó kérés közlésre került volna vagy ebben megegyezésre jutottak volna. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint azonban a 48/F/2. sorszám alatt csatolt e-mail egyértelműen ... tanúvallomásában előadottakat támasztotta alá, a II. rendű alperesi törvényes képviselőtől származó ezen e-mail ugyanis egyértelműen tartalmazza, hogy felperes ... útján tájékoztatást adott arról, hogy 2012. január 1-jével kell a verzióváltást bevezetni, indítványozta a határidő ekkénti módosítását, ehhez képest pedig a teljesítést augusztusban kellett megkezdeni. II. rendű alperes tehát tudott felperes ezen szerződésmódosítási szándékáról, nem merült fel arra peradat, hogy ezt kifogásolta volna, az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által kezdeményezett határidő módosítást ráutaló magatartással elfogadta. A felperes és a II. rendű alperes közötti szerződés 3.2. pontja az azonnali hatályú felmondást megelőzően írásbeli felszólítást kívánt meg, melynek kézhezvételétől számított 15 nap eredménytelen eltelte tette lehetővé azt, hogy a fél a felmondás jogával éljen. II. rendű alperes 2011. április 4-én szólította fel felperest szerződésszerű teljesítésre, a szerződésszegő állapotot ekkor a felek akként szüntették meg, hogy közös megegyezéssel módosították a munkakezdés időpontját. Ezt követő szerződésszegés esetén a II. rendű alperesnek a szerződés 3.2. pontjában foglaltaknak megfelelően kellett volna eljárnia, erre azonban nem került sor, 2011. augusztus 9-én előzetes felszólítás nélkül gyakorolta felmondási jogát, így az jogszerűtlen, joghatás kiváltására nem volt alkalmas. Figyelemmel arra, hogy II. rendű alperes felmondása tehát – miután a szerződés szerinti feltétel nem következett be – jogszerűtlen volt, továbbá a szerződésmódosítás bizonyítottsága folytán felperes szerződésszegést nem követett el, az alaptalan felmondással kapcsolatban II. rendű alperesnek kárigénye nem keletkezhett, az nem adott alapot a bankgarancia lehívására. Mindezt az elsőfokú bíróság arra vont le következtetést, hogy II. rendű alperes bankgaranciával érvényesített 16.476.250 forint kárigénye is alaptalan volt, a jogszerűtlen lehívással okozott kárért a Ptk. 318. §-a alapján felperes felé kárfelelősséggel tartozik. A korábban már ismertetett kártételek közül a 10.000.000 forint összegű átalány kártérítés vonatkozásában utalt az elsőfokú bíróság arra is, amellet, hogy az a bankgarancia lehívását követően keletkezett, a szerződés 6.1. pontjának felperesi megsértése nem is nyert bizonyítást, megjegyezte továbbá, hogy az alperesek beszámítási kifogást kifejezetten nem kívántak előterjeszteni, mely ezen kárigény bankgaranciával szembeni érvényesíthetőségét kizárja, a rendelkezésre álló kérelmek alapján csak azt vizsgálhatta, hogy a bankgarancia lehívásakor a II. rendű alperes által jelzett és érvényesített igény fennállt-e.

A kárért történő helytállás vizsgálata körében kifejtette az elsőfokú bíróság, 2011. szeptember 5-én II. rendű alperes részvényesei elhatározták, hogy szétválás útján kiválással létrehozzák új

társaságként az I. rendű alperest, a szétválási szerződés a perbeli szerződés vonatkozásában a kiváló társaságot nevesítette jogutódként. A jogutódlás időpontjában hatályos 2006. évi IV. törvény (Gt.) 85. § (1) bekezdése szerint a szétválásra a 70. § (1)-(3) bekezdése alkalmazandó, a Gt. 85. § (4) bekezdése szerint a szétválási szerződésben nevesített követelést elsősorban azzal a jogutóddal szemben kell érvényesíteni, akihez a kötelezettséget a szétválási szerződés a vagyonmegosztás folytán telepítette, ha az nem teljesít, valamennyi jogutód felelőssége egyetemleges. A szétválási szerződés értelmében a perbeli kötelezettség jogutódja az I. rendű alperes, így amennyiben ő nem teljesít, a Gt. 85. § (4) bekezdése alkalmazásával II. rendű alperes egyetemleges kötelezettként felel. Ezen kvázi mögöttes felelősség szabályának alkalmazásával az elsőfokú bíróság a 40.000.000 forint összegű jogtalanul lehívott bankgarancia felperes javára történő kárkénti visszafizetésére az I. rendű alperest kötelezte azzal, hogy nem teljesítése esetén az alperesek felelőssége egyetemleges. A kárigény a kár bekövetkeztének időpontjában vált esedékessé, a bank 2011. október 12-én terhelte meg a felperes számláját, így az azt követő, 2011. október 13. naptól áll fenn késedelmi kamatfizetési kötelezettség, melynek mértékét a keresetben foglaltaktól eltérően a Ptk. 301. §-a alkalmazásával határozta meg, figyelemmel arra, hogy a perbeli nem kereskedelmi ügyletnek minősült, az ezt meghaladó, a Ptk. 301/A. §-ára alapított késedelmi kamatigényt ezért elutasította.

Az ítélet ellen I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben annak megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy II. rendű alperessel a Pp. 51. § a) pontja szerinti pertársaságot alkotnak. Álláspontja szerint az ítélet a tényállást tévesen és iratellenesen tartalmazza, az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomásait nem megengedett módon kizárólag a felperes javára értékelte, akik alkalmazotti jogviszonyukból eredően elfogulatlanul nem nyilatkozhattak. A peres felektől független tanúk vallomásait, amelyek éppen az alperesi állításokat támasztották volna alá, nem vette figyelembe. Az elsőfokú bíróság túllépett a kérelemhez kötöttség alapelvén is, a kereseti kérelmen túli indokolatlan és szükségtelen bizonyítást folytatott le nem kellő részletességgel. A téves és iratellenes tényállásból hibás jogi következtetést vont le, a bankgarancia ugyanis két szerződésre vonatkozott, annak lehívása feltételét a jogvita fennállása, és nem a jogvita alapját képező követelés jogossága képezte. A jogvita fennállása igazolt volt a bankgarancia lehívásának az időpontjában, az ebből származó követelés érvényesítésére az elévülési időn belül bármikor lehetősége van a jogosultnak, saját belátása szerint döntheti el, hogy indít-e illetékefizetési kötelezettséggel járó bírósági eljárást, és ezen jogával az elévülési időn belül mikor él. E tekintetben sem az ellenérdekű fél, sem a bíróság nem korlátozhatja, az igényérvényesítés elmaradásának alperesek terhére történő értékelése jogszabályba ütköző, sérti a Pp. 1. §-ában foglalt pártatlanság elvét.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, hivatkozva a fellebbezés megalapozatlanságára. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a tényállást, annak tévességére és iratellenességére vonatkozóan a fellebbezés konkrétumot nem tartalmaz. I. rendű alperes a tanúvallomások értékelése tekintetében sem adta elő, hogy az konkrétan mely okból lenne téves. Az elsőfokú ítélet indokolása tartalmazza mind a II. rendű alperesi törvényes képviselő nyilatkozatait, mind pedig a meghallgatott tanúk releváns nyilatkozatait, akik részben alperesek, részben felperes munkavállalói, ugyanakkor ..., ..., ... a tanúmeghallgatás időpontjában már nem állt alkalmazásban, így elfogultságuk az okból sem merülhet fel. Alperesek tévesen állítják, hogy a bankgarancia két szerződésre vonatkozott, illetve, hogy a jogvita fennállását a bankgarancia lehívásának időpontjában igazolták volna. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes értékelésével vonta le azt a következtetést, hogy a bankgarancia csak a felperes és a II. rendű alperes között 2010. január 6. napján létrejött szerződést biztosította, ezt teljes egészében alátámasztotta a banki ügyintéző vallomása, a bank belső levelezése, sőt a bankgarancia lehívás szövegezése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor kifejtette, jelen perben abban kellett

dönteni, hogy a bankgarancia lehívása jogszerű volt-e vagy sem, a II. rendű alperesnek fennállt-e felperessel szemben összecszerűen megalapozott követelése. Ennek vizsgálata során helyesen állapította meg, hogy a bankgarancia 2011. szeptember 29-i lehívásakor mindösszesen 16.476.250 forint összegben jelentett be követelést felperes felé a II. rendű alperes, a további igények ezt követően keletkeztek, így ezeket érdemben nem kellett vizsgálni, ezen követelések a lehíváskor alappal nem voltak érvényesíthetők. A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú ítélet tényként rögzíti és nem az alperesek terhére értékeli, hogy a 16.000.000 forintos összegben felül sem beszámítási kifogást, sem viszontkeresetet nem terjesztettek elő. Álláspontja szerint csak a bankgarancia lehívás időpontjában fennálló, a peres felek közötti szerződésből eredő igények vizsgálhatók a lehívás jogszerűsége vonatkozásában. A beszámítási kifogás és a viszontkereset előterjesztése természetesen alperesi döntési körébe tartozik. Előadta felperes, hogy a ... Kft.-vel szemben az I. rendű alperes pert indított az elsőfokú bíróság előtt a pótmunkákra vonatkozóan, valamint a versenytilalmi klauzula megsértésével kapcsolatosan.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során a keresetet részben elutasító ítéleti rendelkezést nem bírálta felül, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú határozat e körben – fellebbezés hiányában – a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

I. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges, kellő mértékben feltárta és helytálló az abból a kereset döntő megalapozottságára levont jogi következtetése is.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően az elsőfokú bíróság a lefolytatott tanúbizonyítás eredményét a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, okszerűen mérlegelte, a tanúvallomásokat összességében, a többi bizonyítékkal egybevetve vizsgálta, melynek során a felperesre nézve kedvező eredményre vezető egyoldalú értékelés nem állapítható meg.

A fizetési bankgaranciával biztosított alapjogviszony tanúbizonyítással történő tisztázása vonatkozásában kifejtette az elsőfokú bíróság az ítéletében, hogy az ellenérdekű felek részéről meghallgatott tanúk ellentmondó, egymást kioltó tanúvallomással szolgáltak, így önmagában a tanúbizonyítás eredménye egyik peres fél tényállítása alátámasztására sem szolgált, ebből következően a fellebbezésben állított egyoldalú értékelés nem állt fenn.

Ugyanerre vonható le következtetés a II. rendű alperesi munkakezdés időpontjának meghatározására lefolytatott tanúbizonyítás tekintetében is, az elsőfokú ítéletben rögzítést nyert, hogy az alperesi tanúk, valamint II. rendű alperes törvényes képviselője tagadta, hogy a felperes által állított 2012. január 1. napjától lenne visszaszámítható – a munkavégzéshez szükséges időtartam alapulvételével – a teljesítés kezdete, mely időpontra ... felperesi tanú nyilatkozott. Utóbbi tanú vallomásának helytállósága nem egyoldalú értékelés alapján, hanem a 48/F/26. sorszám alatti okiratban foglaltakra figyelemmel nyert helytálló megállapítást, ezen okirat ugyanis – lerontva a tanúvallomás vitatását – kétségmentesen alátámasztotta, hogy II. rendű alperes tudott a 2012. január 1-jei „élesindulás” iránti megrendelői szándékról, a felperesi projekt kezdés 2011. augusztusig történő elcsúsztatásáról, melyet kifogást nem emelve tudomásul vett, a bankgarancia meghosszabbítását kérve.

Figyelemmel arra, hogy a fizetési bankgaranciával biztosított alapjogviszony megállapításához a lefolytatott tanúbizonyítás – a fent kifejtettek szerint – elegendő bizonyítékkul nem szolgált, nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a banki kötelezettségvállalás II. rendű alperes által állított terjedelmét a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján is vizsgálta, és a felperesi előadást alátámasztó bizonyítékként értékelte a bankgarancia kötelezettségvállalásra vonatkozó megbízást (8/F/21.), a bankgarancia II. rendű alperes általi 2011. szeptember 29-i lehívását (1/F/10.), a banki

ügyintézők belső levelezését (53/F/1.), valamint a 2010. január 6-i szerződés és annak módosítása felperesi, valamint II. rendű alperesi példányain szereplő adatok közötti eltérést.

Maradéktalanul osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság fenti bizonyítékok értékelése alapján levont azon jogi álláspontját, hogy a 2010. augusztus 24. napján kibocsátott fizetési bankgarancia kizárólag a felperes és a II. rendű alperes között 2010. január 6-án létrejött szerződéses jogviszonyt biztosította, és a keresettel érvényesített jogra tekintettel a jogvita elbírálása nem csupán a lehíváskori jogvita fennálltának a tisztázását, hanem annak vizsgálatát is igényelte, hogy a szerződő felek jogviszonyában történt-e a bankgarancia lehívására alapot adó felperesi szerződésszegés, a bankgarancia jogosultjának, II. rendű alperesnek ténylegesen megnyílt-e a joga a bankgarancia összegének a felhasználására, az az általa állított teljes 40.000.000 forintos összegben indokolt volt-e.

Mindezek vizsgálatát az elsőfokú bíróság a Ptk. 249. §-ában szabályozott bankgarancia jogi természetével összhangban ítélte szükségesnek; rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra, hogy a bankgarancia absztrakt személyi biztosítékként a bank kötelezettségvállalása arra, hogy meghatározott feltételek teljesülése esetén valamely fizetési kötelezettség teljesítése érdekében a kedvezményezettnek a megállapított értékhatárig fizetést fog teljesíteni. Rendeltetése szerint a bankgaranciával biztosított szerződéses jogviszony alanyai között a bankgarancia nem keletkezett az alapjogviszonytól független, önálló kötelmet, fizetési kötelezettséget, az kizárólag a szerződő felek megállapodása szerint a szerződésből keletkező valamely fizetési kötelezettség biztosítására szolgál. A bankgarancia rendeltetéséből következik, hogy a lehívott bankgarancia tekintetében a jogosultat elszámolási kötelezettség terheli a bankgaranciát nyújtó kötelezettel szemben, a lehívott bankgarancia összegéből a jogosult csak a bankgaranciával biztosított szerződésszegésből eredően ténylegesen felmerült költségeit elégítheti ki, rá hárul annak bizonyítása, hogy a bankgarancia felhasználása az adott összegben indokolt volt.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően megfelelően foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy a bankgarancia lehívása és a bankgarancia összeg felhasználása indokoltsága körében csak a lehívás időpontjában felperessel szemben a biztosított jogviszonyból ténylegesen fennállt követelés megalapozottsága vizsgálatának volt helye. A szerződés 6.1. pontjának megsértésére alapított 10.000.000 forintos kárigény vonatkozásában helytállóan fejtette ki, hogy az a bankgarancia lehívását követően keletkezett követelésként – annak megtérítését célzó beszámítási kifogás, illetve viszontkereset előterjesztése hiányában – érdemben nem vizsgálható. Ezen jogi álláspontja alappal nem támadható, nem értékelhető a felet igényérvényesítésre szorító cselekményként, nem sérti a fellebbezésben hivatkozott Pp. 1. §-ában foglaltakat, hanem teljes egészében összhangban áll a Pp. 3. § (1) bekezdése szerinti azon eljárásjogi alapelvvvel, mely a bíróság kérelmekhez kötöttsége elvét rögzíti.

Tekintettel arra, hogy a fellebbezésben előadottak sem eltérő tényállás megállapítására, sem eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra – helyes indokai alapján helybenhagyta.

I. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte felperes jogorvoslati perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alkalmazásával, a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan 400.000 forint + áfa mérsékelt összegben határozott meg, továbbá a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000 forint fellebbezési illeték állam javára, külön felhívásra történő megfizetésére.

Budapest, 2017. január 24.

. Tibold Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k. előadó bíró

Dr. Sági Zsuzsanna s.k. bíró